



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **B. I.**, narozená dne X.
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2023, č. j.: CPR-35173-5/ČJ-2023-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2023, č. j.: CPR-35173-5/ČJ-2023-930310-V240, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 1. 8. 2023, č. j.: KRPA-379856-22/ČJ-2022-000022-VP, jímž bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány

důvody znemožňující vycestování žalobkyně, a lhůta k vycestování byla stanovena do 20 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že se přechovávání 2 g a 0,9 g kokain báze dopustila z mladické nerozvážnosti a její odsouzení pro dva bagatelní přečiny není třeba dramatizovat. Vlastní konzumací malého množství kokainu neohrozila veřejný pořádek a je dostatečně potrestána nejen mírnými a výchovnými tresty, ale i ukončením pobytu. Pojem „veřejného pořádku“ je v kontextu tzv. cizineckého práva vymezen ve čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, lze z existence odsouzení pro trestný čin vycházet jen, pokud okolnosti vedoucí k odsouzení ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Ani opakované porušení zákonů České republiky nemusí samo o sobě znamenat trvalý ohrožení veřejného pořádku a je nepřipustné odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu osoba může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, poněvadž opakovaně porušila platné právní předpisy. Dále žalobkyně citovala usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 11. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, dle kterého může být narušením veřejného pořádku jen skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, i v takovém případě se ale musí zohlednit okolnosti života cizince a je nutno přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Žalobkyně se sice dopustila porušení právního řádu, ale nikoli natolik závažně, aby jí bylo ukládáno správní vyhoštění.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Dne 26. 11. 2022 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění pro důvodné nebezpečí, že by mohla při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-379856-7/ČJ-2022-000022-UP).
6. V rámci svého výslechu dne 26. 11. 2022, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-379856-8/ČJ-2023-000022-VP, žalobkyně mj. uvedla, že v Praze studuje na České zemědělské univerzitě v prvním ročníku X., žije z peněz zasílaných rodiči, je zdravá, svobodná a bezdětná. V zemi původu byla naposledy před rokem, v České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné vazby soukromé, rodinné ani majetkové, ve vycestování jí nebrání žádná překážka, ve vlasti jí nic nehrozí, žádné dluhy nesplácí. Asi třikrát či čtyřikrát si od stejného muže stojícího na Václavském náměstí kupovala kokain, drogy užívá asi půl roku dvakrát týdně.
7. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 12. 2022, sp. zn. 9 T 122/2022, který nabyl právní moci téhož dne, vyplývá, že žalobkyně byla shledána vinnou přečinem přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle ustanovení § 284 odst. 2 trestního zákoníku, za který jí byl uložen peněžitý trest v celkové výměře 6000 Kč. Žalobkyně měla

při sobě dne 29. 8. 2022 šest kusů plastových sáčků s bílou práškovitou a hrudkovitou látkou, v níž bylo po chemické expertíze zjištěno 2,6 g kokain báze.

8. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 1. 2023, sp. zn. 67 T 95/2022, který nabyl právní moci dne 7. 6. 2023, vyplývá, že žalobkyně byla shledána vinnou přečinem přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle ustanovení § 284 odst. 2 trestního zákoníku, za který jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu ve výměře jednoho roku. Žalobkyně měla při sobě dne 23. 11. 2022 plastový sáček s bílou hrudkovitou látkou, v níž bylo po chemické expertíze zjištěno 0,97 g kokain báze.
9. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, dne 26. 6. 2023 vydalo ve věci závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, ev. č. ZS56167, podle něž je vycestování žalobkyně možné, neboť jí v případě návratu do vlasti nehrozí skutečné nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 z.p.c.
10. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 1. 8. 2023, č. j.: KRPA-379856-22/ČJ-2022-000022-VP, bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ustanovení § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobkyně a její vycestování je možné.
11. Dne 11. 8. 2023 podala žalobkyně blanketní odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, přičemž námitky v doplnění odvolání podaném dne 24. 9. 2023 se zčásti shodují s žalobními body.
12. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 13. 11. 2023.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
15. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
16. Podle ustanovení § 179 odst. 1 z.p.c. *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.*
17. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*

18. Soud předně uvádí, že za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. NSS v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval, že „*konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců [...] nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky [...]*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).
19. Soud dále uvádí, že správní vyhoštění není trestem, přičemž poukazuje na odlišnost trestu vyhoštění a správního vyhoštění. NSS ve své judikatuře (například v rozsudku ze dne 25. 4. 2008, č. j. 4 As 24/2008-77, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52), potvrdil, že správní vyhoštění nelze chápat jako trest. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval; není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu. Smyslem úpravy správního vyhoštění je umožnit státu ukončit pobyt cizince na svém území, pokud jsou pro to důvody spočívající v osobě cizince, specifikované v ustanoveních § 119 odst. 1 a § 120 odst. 1 z.p.c.
20. Pokud jde o výklad pojmu „*narušení veřejného pořádku závažným způsobem*“ v kontextu ust. § 119 odst. 2 písm. b) z.p.c. učiněný v usnesení NSS, č. j. 3 As 4/2010-151, soud zdůrazňuje, že žalobkyně není občankou Evropské unie ani rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a proto se na ni nevztahuje směrnice 2004/38/ES. Výklad pojmu „*veřejný pořádek*“ předestřený v citovaném usnesení rozšířeného senátu NSS se však standardně používá i při rozhodování ve věcech správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) z.p.c. (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2012, č. j. 5 As 70/2010-109, či ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 Azs 338/2019-45).
21. Právní úprava správního vyhoštění v z.p.c. je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Také tato směrnice na několika místech obsahuje pojem „*veřejný pořádek*“, respektive „*hrozba pro veřejný pořádek*“ (srov. čl. 6 odst. 2, čl. 7 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 a 3). NSS vykládá tento pojem shodně jako Soudní dvůr Evropské unie, který opakovaně judikoval, že tento pojem předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení zákona, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti, přičemž tento závěr se musí opírat o individuální posouzení případu, nelze vycházet jen z obecné praxe či jakékoli domněnky (rozsudek ze dne 11. 6. 2015 ve věci C-554/13 *Zh. a O.*, body 50 a 60, shodně srov. rozsudek ze dne 2. 7. 2020 ve věci C-18/19 *WM*, bod 43).
22. V judikatuře NSS bylo taktéž dovozeno, že pro cizince, kteří nejsou rodinnými příslušníky občana EU, je úprava správního vyhoštění přísnější, neboť postačuje možnost narušení veřejného pořádku (vizte např. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016 - 27), přihlížet je možno i k odsouzením již zahlazeným (vizte např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 Azs 158/2016 - 35, a další tam odkazovanou judikaturu) a pro naplnění pojmu „*narušení veřejného pořádku*“ nemusí závažnost jednání cizince naplňovat skutkovou podstatu trestného činu (vizte např. výše citované usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne

26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, či rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020 – 30).

23. Objektem trestného činu podle ust. § 284 odst. 2 trestního zákoníku je zájem státu na ochraně zdraví svých občanů před bezprostředně hrozícím ohrožením, vyplývajícím ze zneužívání omamných a psychotropních látek a jedů. Zejména v případě opakovaného či dlouhodobého užívání omamných a psychotropních látek je celkový destruktivní účinek na zdravotní i psychický stav uživatelů nezpochybnitelný. Užívání drog má současně i negativní sociální dopady jak na konzumenta, tak na jeho nejbližší okolí, ale i na celou společnost. Z ochrany občanů před bezprostředně hrozícím ohrožením, vyplývajícím ze zneužívání omamných a psychotropních látek a jedů, zákonodárce učinil ústupek spočívající ve zmírněném postihu přechovávání omamných látek „pro vlastní potřebu“. Smysl tohoto přístupu tkví v tom, aby v případě, že by se drogově závislé osoby chtěly ze své závislosti léčit, se mohly bez obav obrátit na příslušné odborné pracoviště, a to i v případě, že v téže chvíli budou u sebe přechovávat určité množství omamné látky za účelem předejití abstinčních příznaků. Závažnost drogové trestné činnosti seznává i NSS, jenž např. v rozsudku ze dne 13. 4. 2021, č. j. 6 Azs 409/2020 – 27, konstatoval: *„Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s provedeným hodnocením městského soudu, že drogová trestná činnost má obecně rozsáhlé negativní individuální i společenské dopady s ohledem na skutečnost, že užívání omamných látek, psychotropních látek, prekursorů, přípravků je obsahujících a jedů zásadně ohrožuje a narušuje nejen život a zdraví jejich uživatelů, jejich sociální vazby, ale taktéž veřejný pořádek.“*
24. Žalobkyně měla podle výše citovaných rozsudků při sobě kokain bázi ve dnech 29. 8. 2022 a 23. 11. 2022. Při svém výslechu popsala, jak si kokain pravidelně kupuje od stejné osoby, připustila, že si drogu tímto způsobem opatřila třikrát či čtyřikrát. Jak také výslovně sdělila, omamné látky užívá dvakrát týdně po dobu asi půl roku. Nijak nenaznačila, že by se ze své závislosti chtěla léčit, resp. že by s konzumací omamných látek chtěla skončit. Žalobkyně se nedopustila ojedinělého vybočení z řádného způsobu života, nýbrž opakovaného vědomého porušení právních předpisů. Její jednání je podle názoru soudu nutné kvalifikovat jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmu společnosti na ochraně před působením omamných a psychotropních látek a jedů, přičemž žalobkyně svým chováním neprokázala, že by v budoucnu takové ohrožení nepředstavovala. Žalovaná také na s. 4-5 napadeného rozhodnutí opodstatněně odkázala na skutečnost, že žalobkyně měla na území České republiky povolen pobyt ke studijním účelům, avšak ze studií na České zemědělské univerzitě byla vyloučena pro neplnění docházky a špatný prospěch.
25. Správní orgán I. stupně i žalovaná se podrobně zabývaly také absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobkyně k území České republiky, jakož i jejím zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Žalobkyně je svobodná, bezdětná, v České republice nemá žádné příbuzné a nevlastní tu žádný majetek, naopak v zemi původu žijí její rodiče a ostatní příbuzní. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky či jiného členského státu Evropské unie, nemá vyživovací povinnost ani se nemusí starat o jinou osobu. Ve vycestování do země původu žalobkyni nic nebrání, nehrozí jí tam žádné nebezpečí či trestní stíhání, mučení nebo nelidské zacházení, nesplácí ani žádné dluhy, pro které by jí případně hrozilo nebezpečí od soukromých osob. Zemi původu sama žalobkyně označila za bezpečnou. Soud tudíž konstatuje, že v řízení před správními orgány byla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a z.p.c.

26. Doba, po níž žalobkyně nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, ba v dolní třetině, a správní orgány ji řádně odůvodnily. Za situace, kdy žalobkyně řádně neplnila své studijní povinnosti, čímž zmařila účel pobytu v České republice, a stala se pravidelnou uživatelkou drog, nelze v postupu žalované shledat zneužití správního uvážení.
27. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. ledna 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce